

Äinämöinen

Iso-Äiniön, Joenniemen, Myllykselän ja Vähimaan tiedotuslehti

Äinää-Vähimaan kyläyhdistys ry Joulukuu 2009
Toimittajat Leena Etu-Seppälä ja Pentti Etu-Seppälä

Rauhallista Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta

Pääkirjoitus

Hyvät kyliemme asukkaat

Vuosi 2009 alkaa olla loppuillaan, mutta ei hätää uusi on ovella, Odotamme joulua, vanha arvoisa Korvatunturin isäntä tulee taas yhtä hyväntuulisena ja lahjoilla palkitsevana kuin aina ennenkin.

Kulunut vuosi on ollut tapahtumarikas suuressa maailmassa aivan kuten meidänkin kyläyhteisössämme. Suuri surullinen asia oli koulun loppuminen täällä. Oppilaat saivat siirtyä isompiin kouluihin säästäväisyyssyistä, kuten päättäjät ovat perustelleet.

Koulun loppumisen myötä menetimme myös keskeisen liikunta- ja harrastuspaikan. Niemimäen omistajien positiivinen asenne ja hienot palvelut ovat olleet ensiarvoisen tärkeitä. Kiitos. Halusimme tänne palvelupäivän samaan tapaan kuin Kurhilassa on, mutta hanke kaatui siitä päättävien maakunnallisten tahojen asenteeseen, vaikka kylissä, kuten meilläkin pidetään tällaista asukkaiden läheistä toimintaa hyvin positiivisena.

Järjestimme kesäkuussa ensimmäiset kylämarkkinat. Ne onnistuivat hyvin. Niinpä kylätoimikunta on tehnyt päätöksen jatkosta, seuraavat markkinat ovat kesäkuussa.

Jokihanke ei edennyt kuten päätettiin. Mikä tämä hanke oikein on, tehdäänkö uusi joki vai mitä? Ei sentään, tässä on tarpeen muutamien sanoin esitellä asiaa. Karsillan aluetta Äiniönjoen varrella on kunnostettu ja siistitty ihan hienosti. Ajatuksena on, että hommaa jatketaan ja alueesta tehdään asukkaiden liikuntaa ja kuntoilua palveleva luontokohde. Joen alajuoksulla olevan sillan kylän puoleisella alueella on kolme pientä lampea. Niiden ympärille kummallekin puolelle joen rannalle raivataan polut, joen varteen tehdään laavu tai vastaava ja joen yli rakennetaan kävelysilta. Vanha ”rumppi” eli uimapaikka on tarkoitus kunnostaa alkuperäiseen käyttöönsä. Tälle vuodelle vahvistetussa toimintasuunnitelmassa hanke rajoitettiin näin.

Toteutus tehdään osittain talkootyönä, mutta myös ulkopuolista rahallista tukea tarvitaan, tässähän on varmaankin ihan sopiva Leader-rahoituksen paikka. Kohteen maanomistajat ovat suosiollisia hankkeelle. Ensimmäiseksi pitää olla suunnitelma. Sen tekemisestä on neuvoteltu Salpauksen ja Pro Agrian kanssa jospa he voisivat toteuttaa suunnittelun oppilastyönä edullisesti. Tulevana

keväänä on näiden tahojen taholta on luvattu palata asiaan.

Kyliltämme on väkeä käynyt Kurhilassa monipalvelupäivänä. Kokemukset ovat olleet hyvin myönteisiä ja mukavia. Ohjelmassa on oppilaiden järjestämää ohjelmaa, kaikille sopiva jumppahetki sekä hyvinvoinnin ja kunnan ylläpitoon liittyvää muutakin tietoa ja ohjelmaa. Hyvä lounas 5 euroa ja kahvi 2 euroa mukavassa seurassa ovat ainoat maksulliset asiat. Monipalvelupäivä on jokaisen kuukauden ensimmäinen keskiviikko klo 11 – 14 Äinämöistä ja muutakin tiedottamista pidämme hyvin tärkeänä asiana ja asukkaiden palveluna. Hienoa, että Leena ja Pentti tulivat mukaan ja toivat osaamista ja tasoa tähän. Muut tiedottamistavat ovat infotaulu, mainokset noin 15 kohteessa. sekä joskus ilmoitukset ja kirjoitukset paikallislehdissä. Olemmekin saaneet kiitosta tiedottamisasiasta myös alueemme ulkopuolelta. On toivottu, että myös vapaa-ajan asukkaat olisivat mukana kylätoiminnassa ja heiltäkin edustus kylätoimikunnassa. Muitakin tapahtumia ja asioita toteutui vuoden aikana. Kolmannen kerran pidetty Kaamosiltama onnistui taas hyvin.

Kotikuntamme kanssa oli vuoden aikana paljon yhteyksiä. Selvätkin asiat eivät aina edenneet viivytyksittä, esimerkiksi kunnan omistamien tonttien mainosten pystyttäminen kesti lähes pari vuotta lukuisista kiirehtimisistä huolimatta. Samoin koulun kenttää koskeva lopulliset järjestelyt ovat vielä kesken. Kuten Pentti asian ilmaisi; emme asu missään syrjäkylissä vaan kotikylämme ovat meidän kannaltamme keskeiset ja tärkeimmät. On vain pidettävä yhteisin voimin huolta siitä, että meillekin kuuluvat asiat ja palvelut pantaisiin toimeen tasapuolisesti ja ilman viiveitä. Ympäriämme oleva luonto esitteli taas parhaita puoliaan. Kesä oli hieno ja antoisa. Marjoja oli pitkästä aikaa tälläkin alueella runsaasti sekä luonnossa että kotipihoilla, mutta missä olivat marjamiehet. Ei takamaillakaan kovin runsaasti heitä näkynyt.

Vuoden päättyessä haluan kyläyhdistyksen, kylätoimikunnan ja omasta puolestani kiittää kaikkia asukkaita ja toiminnassa mukana olleita sekä tukijoita. Mennään eteenpäin positiivisella mielellä yhteisin voimin. Hyvää Joulua ja Onnellista Vuotta 2010.

RAIMO SALMELA

Kolumni

Äinään seudulla liikutaan harvoin

Ajattelin jo jättää Asikkalan kunnan toimet rauhaan, mutta pakko on vielä hieman puuttua asioiden hoitoon kunnassa ja päivittää tämän hetkinen tilanne kylän asioiden osalta.

Ikosojantien valot palavat aina silloin, kun muistavat. Yhtäjaksoisesti ne ovat olleet kunnossa kaiketi parikin viikkoa. Mutta parasta on kuitenkin se, että lamppujen pimennyttyä korjaaja on saatu melko nopeasti paikalle. Viime kädessä asiaan saatiin vauhtia vasta kunnanjohtajan kautta, vaikka hänkin osoitti viimeisessä viestissään varsin hyvin, miten kunnalliset viranomaiset suhtautuvat sivukylien vaatimuksiin. Kun valot liki vuoden painostuksen jälkeen saatiin kuntoon, kunnanjohtajan vastaus oli: "Valoasia on hoidettu. Kaikkia kyliä kohdellaan samalla tavalla ja emme tilaa erikseen töitä vaan ne tehdään kun sielläpäin muutenkin liikutaan eli edullisesti."

En malttanut olla vastaamatta hänen viestiinsä: "Kiitokset siitä, että valoasia on vihdoinkin hoidettu. Tuohon perusteluosaan vain pieni huomautus: Harvoinpa täälläpäin sitten liikutaan, jos runsaassa puolessa vuodessa ei millään tahdo löytyä sitä vertaa asiaa tähän suuntaan kuntaa, että yhdet valot saataisiin edullisesti kuntoon. Vääksyssä liikutaan niin paljon useammin, että muutamassa päivässä valot ovat kunnossa. Siitä löytyy esimerkkejä vaikka kuinka paljon. Se siitä kylien tasapuolisesta kohtelusta. Lisäksi tuohon tasapuoliseen kohteluun voisi vielä heittää esimerkin kunnan vesi- ja jätevesilinjojen liittymishinnoista. Saitta-Kurhila- alueella liittyminen maksaa 5050 e ja Äinään seudulla 7200 e."

No, siitähän päästäänkin mukavasti seuraavaan asiaan eli vesi- ja viemäri liittymiin. Yritimme saada teknisen lautakunnan liittymishintapäätöstä kohtuullisemmaksi Äinään seudun liittyjille. Lautakunnan mielestä

hinnoissa ei kuitenkaan ollut mitään kohtuuttomuutta. Tasapuolisuus toteutuu nähtävästi erinomaisesti. Jos joku asuu Kurhilan Viitamäen pohjoispuolella, liittymästä pitää maksaa reilusti enemmän. Oikaisuvaatimus hylättiin ja sillä selvä.

Lautakunnan päätöstä ei kuitenkaan täällä purematta nielty. Kyläyhdistyksen puheenjohtaja on valittanut asiasta hallinto-oikeuteen. Hän vaatii lautakunnan päätöksen kumoamista vesihuoltolain vastaisena. Katsotaan nyt sitten, mitä mieltä hallinto-oikeus on Asikkalan kunnan tasapuolisuus- ja kohtuullisuuskäsityksistä. ja erihintakysymyksen tulkinnasta. Päätöstä voitaneen odotella oikeudesta ehkä vuoden kuluttua.

Padasjoella vesi- ja viemäri liittymismaksut ovat 2600 euroa, joten meidänhän kannattaisi kohta liittyä Padasjoen vesihuoltoon tai sitten peräti Padasjokeen. Kukapa sitä kohta tietää, vaikka olisimme muutaman vuoden kuluttua muutenkin samaa suurkuntaa, kun Soininvaara panee hösseliksi.

Kylästä on lähtenyt toinenkin asia hallinto-oikeuden käsittelyyn. Kyläyhdistyksen vireille panema Ikosojantien rojutontin puhdistaminen ei tuottanut tulosta. Roskaamista ei kunnan ympäristönsuojelusihteri havainnut alueella, joten hän siirsi asian sujuvasti rakennustarkastajan toimenpidelupa-asiaksi. Lupa varastointiin irtosi tietysti naapureiden vastuksesta huolimatta. Rojutontin naapurien kanta ei liioin saanut ympäristölautakuntaa vakuuttuneeksi, koska se hylkäsi oikaisuvaatimuksen. Naapurit veivät asian hallinto-oikeuteen. Mielenkiintoista on seurata, erottako hallinto-oikeus jätteitä rakennustarvikkeista kunnan viranomaisia paremmin.

PENTTI ETU-SEPPÄLÄ

Musiikkia, puheita ja palkintoja kaamoskessa

Perinteisiä Kaamosiltamia vietettiin Niemimäen juhlatilalla 6.11. Ohjelmassa oli hyvää musiikkia omasta takaa, ruokaa, puhetta, kilpailua, arvontaa, palkintoja ja lopussa tietenkin tanssia.

Äinä-Vähimaan kaamosiltamissa ehdoton tunnelman luoja vuodesta toiseen on Hassakoiivun pelimannit-yhtye. Alueen ja lähialueen omista miehistä koostuvassa soittajaryhmässä harmonikkaa soittavat Aimo Myllytie, Asko Leveäoja ja Reijo Heikkilä, mandoliinia Raimo Salmela ja rumpuja Olli Harjula. Laulusolistina on äinääläiset juuret omaava, Hartolassa asuva Rauni Salmela. Yhteislauluissa pääsi yleisökin osallistumaan, ja tanssissa pantiin jalalla koreasti pelimannien tahtiin.

Vahvan panoksensa Kaamosiltamiin toivat Leveäojan perheen lahjakas harmonikkataituri, 10-vuotias Santra-Maria sekä hänen vasta kaksi kuukautta harmonikkaa soittanut sisarensa, 5-vuotias Anna-Esteri. Isosisko on jo osallistunut tämänvuotiseen valtakunnalliseen Hopeaharmonikkakilpailuun, ja nuorempi soittajakin antoi hienon näytteen omista taidoistaan.

Iltamiin kuuluu myös puheita, ja Äinä-Vähimaan kyläyhdistyksen puheenjohtaja Raimo Salmelan avausten lisäksi Kaamosiltamien välle tarjottiin hyvää huumoria, kiinnostavaa perinnetietoa sekä kyliä koskevaa ajankohtaista asiaa.

80-vuotias Martta Oksanen nauratti yleisöä onnistuneilla entisen ja nykyajan vertailuillaan. Outi Leveäoja puolestaan esitti paikallishistorian aarteista vuonna 1950 järjestetyn Iso-Äiniön kirjoittajakurssin satoa. Nykyhetken tilannetta valottivat sekä Raimo Salmela avauksessaan että Pentti Etu-Seppälä omassa puheenvuorossaan.

Kaamosiltamissa palkittiin Äinä-Vähimaan kyläyhdistyksen alueen kuntoliikuntakilpailun parhaat kuntoilijat. Kylätoimikunta järjesti lokakuun ajaksi kuntoliikuntakilpailun, jossa kilpailtiin sekä joukkueittain että henkilökohtaisesti.

Joukkueita oli kolme, Iso-Äiniön, Myllykselä-Joenniemen sekä Vähimaan joukkue. Kunkin joukkueen alueella oli sovituspaikassa vihko, johon kuntoilijat ilmoittivat kulloisenkin liikuntamääränsä tuottamat pisteet. Puolen tunnin liikunta kävellen, juosten, hölkäten, hiihtäen, uiden tai muulla tavalla tuo kilpailussa aina yhden pisteen.

Voittajaksi selviytyi Iso-Äiniön joukkue 376 pisteellä, jonka 25 kuntoilijaa sai lenkeillään kokoon. Joukkue sai palkinnoksi kiinnityksen ensimmäistä kertaa jaettuun kiertopalkintoon. Toisena oli Myllykselä-Joenniemen yhdeksän hengen joukkue 115 pisteellä ja kolmantena Vähimaan seitsemän aktiivista liikkujaa 100 pisteellä.

Henkilökohtaisen voiton nappasi isoäiniöläinen Pirkko Pirinen 53 pisteellä, toiseksi tuli Enni Aaltonen (49) niin ikään Iso-Äiniöltä sekä kolmanneksi Seppo Riukka (46) Myllykselästä. Palkintoja oli kyläyhdistyksen puheenjohtajan kanssa jakamassa Asikkalan Raikkaan suunnistajalegenda, Esko Vainio, Jukolan viestin kolminkertainen voittaja, Suomen ja Euroopan mestari.

Kilpailu osoittautui yhdeksi keinoksi aktivoida kyläläisiä liikkumaan, ja joukkueiden keskeinen kilpailu toimi hyvänä kannustimena. Toivottavasti se antoi virikettä myös niille lukuisille kyläläisille, jotka eivät vielä päässeet liikkeelle. Omaa kuntoa kannattaa hoitaa, alue tarjoaa siihen hyviä lenkkimahdollisuuksia, ja kyläläisistä löytyy mukavia lenkkikavereita.

LEENA ETU-SEPPÄLÄ

Kaamoksen hämärän kuvagalleriaa

Lahjakas Santra-Maria on jo kokenut esiintyjä.
(Ylhäällä vasemmalla)

Viisivuotias Anna-Esteri valloitti soitollaan yleisönsä. (Ylhäällä oikealla)

Äinääläinen Pirkko Pirinen voitti kuntoliikuntakilpailun ja otti vastaan myös kylän saaman kiertopalkinnon.

Rauni Salmela esitti yksinlaulua, laulatti kaamosiltamien väkeä ja toimi orkesterin solistina.

Ruoka maistui. Kuvassa Seppo ja Marja Riukka, Tellervo ja Soini Tuukkala, Esko ja Seija Vainio.

Kyläläiset kokoontuivat syystapahtumaan

Äinään Pyrkivän laavuretki ja Äinää-Vähimaan kyläyhdistyksen Tarusjärven luontoretki yhdistettiin 4.10. syystapahtumaksi, joka sadennusteiden vuoksi järjestettiin Niemimäen juhlatilalla.

Päivästä tuli povauksista huolimatta aurinkoinen, ja suuri joukko kyläläisiä viihtyi tuntikausia nauttien Pyrkivän tarjoamasta hernekeitosta ja lettukahveista, yhteislaulusta, Raimo Salmelan musiikista ja muusta yhdessäolosta. Tietokilpailussa käyntiin Sole Seppälän johdolla tiukat taistot syntymäkuukausittain jaetuilla joukkueilla. Mukava sunnuntaipäivä!

Luontoretkellä Enni Aaltonen ja Eila Etu-Seppälä etualalla.

Äinään Pyrkivä tarjosi hernekeittoa, soppaisäntänä Juha Peltomaa avustajanaan Sole Seppälä.

Jälkiruuaksi lettukahvit, mestarina työssään Risto Nurminen.

Kuvat: Lena Etu-Seppälä

Kurhilan palvelupäivästä iloa meillekin

Syksyn aikana kyläläisille on tarjottu monenlaista tapahtumaa. Uutta on ollut osallistuminen kerran kuukaudessa järjestettyihin Kurhilan palvelupäiviin. Kurhilan kylätoimikunnan puheenjohtaja Heikki Toukolan kutsusta 11 Äinään seudun asukasta osallistui 7.10. ensimmäisen kerran Kurhilan koululla järjestettyyn palvelupäivään. Päivä alkoi lounaalla ja päättyi klo 14.

Ystävällinen vastaanotto alkoi jo ulko-ovella, kun välitunnilla olleet oppilaat availivat vieraille ovia ja toivottelivat tervetulleiksi. Koulun oma emäntä Eila Paananen tarjosi herkullista perusruokaa jälkiruokineen. Varsinaiseen ohjelmaan kuului eka- ja tokaluokkalaisten upeasti esittämiä liikenneaiheisia lauluja ja hauska sketsi.

Palvelupäivien vakiojoukkoon kuuluva Matti Kettunen sai hyvällä jumpalla liikettä osallistujien niveliin ja lihaksiin. Lepposaa yhteistä keskustelua palvelupäivien tarkoituksesta ja tulevista ohjelma-aiheista käytiin päivien vetäjän, Airi Siiran johdolla, höysteenä kahvia ja pullaa. Lopuksi tutustuttiin opettajien johdolla luokkiin ja oppilaiden monenlaisiin aikaansaannoksiin.

Syksyn ensimmäinen palvelupäivä oli oikein antoisa, ja yhtä hyvissä tunnelmissa jatkettiin marraskuussa, jolloin ruoka Eilan ruoka taas maittoi ja päivän ohjelma Boccia-peleineen virkisti niin kurhilalaisia kuin Äinään seudun kyläläisiäkin. Joulukuun palvelupäivää vietettiin jouluisissa merkeissä glögiä ja Sisko Ojanperän lausumia runoja nautiskellen.

Palvelupäivien innostunut vastaanotto on saanut myös Kurhilan kylätoimikunnan ja päivien vetäjät, Airi Tiiran ja Anja Nousiaisen, jatkamaan päivien järjestämistä myös ensi vuoden puolella. Tammikuulle ja helmikuulle on jo luvassa hyvää ohjelmaa, joten kannattaa lähteä mukaan. Palvelupäivä järjestetään periaatteessa kunkin kuukauden ensimmäisenä keskiviikkona, mutta koska esimerkiksi tammikuussa loppiaisen osuu keskiviikkoon, kevään kaikkien palvelupäivien täsmälliset päivämäärät ilmoitetaan erillisellä tiedotteella. Osallistumisesta on ilmoitettava koulun emännälle, Eila Paanaselle viimeistään paria päivää ennen kutakin palvelupäivää, puh. 040 7525549. Ateria maksaa viisi euroa ja kahvi kaksi euroa.

LEENA ETU-SEPPÄLÄ

Kurhilan koulun eka- ja tokaluokkalaiset ilahduttivat palvelupäivän osallistujia reippailla liikennelauluillaan.

Kuva: Leena Etu-Seppälä

Kyliemme yrittäjät

Renpajan matka Rähälän kanalasta suurhalleihin

Yrittämiseen tarvitaan onneakin

Ensi maaliskuussa 60 vuotta täyttävä Risto Nurminen on perusainääläinen uurastaja, joka on kovalla työllään ja pitkällä kokemuksellaan luonut Renpaja Oy:stä merkittävän metallialan yrityksen. Vuonna 2006 hänet valittiin Asikkalassa Vuoden yrittäjäksi. Risto suoritti aikanaan ammattikoulussa levyseppä-hitsaajan linjan ja oli 13 vuotta vieraan palveluksessa, ennen kuin perusti oman yrityksen.

Nyt jo yli 30-vuotias yritys aloitti aikanaan toimintansa vaatimattomasti Rähälän kanalassa, jonka Risto sai isältään Matilta käyttöönsä, kun Riston äiti, Siviä, lopetti kanojen hoidon. Pian tarvittiin lisää tilaa, ja Risto vuokrasi tontin Padasjoen rajalta, jonne hän rakensi isomman pajan. Toiminta laajeni, ja kesällä 1980 rakennettiin nykyiselle Pajatielle ensimmäinen halli. Kymmenen vuotta myöhemmin Risto vuokrasi 500 m²:n tilan Veikko Salorannan hallista Vääksystä ja päätyi lopulta 1993 ostamaan Vehkoon tiellä myynnissä olleen hallin. Sillä tiellä ollaan, mutta koti pysyy Iso-Äiniöllä.

- Tällä hetkellä toimitilaa on 4000 m²; halleja on kolme, ja tulossa on yksi uusi halli. Yrityksessä on 20-25 työntekijää, ja oma perhe on vahvasti mukana: Pirjo-vaimoni vastaa palkanlaskennasta, kun taas poikani Karin vastuulla on yhtiön peltituotanto. Jouni-poikani puolestaan omistaa Lahdessa suunnittelutoimiston, jonka kanssa Renpaja on tiiviissä yhteistyössä. Jonna-tytär on vielä opiskelemassa viestintäalaa ammattikorkeakoulussa Kouvolassa. Yrityksemme päätehtävänä on toimi rakennusliikkeiden alihankkijana ja valmistaa niille erilaisia rauta- ja peltirakenteita, kertoo Risto

Renpaja Oy:n nykyiseen tilanteeseen on hänen mukaansa vaikuttanut pitkä kokemus ja ahkera

työ, mutta parilla onnenkantamoisellakin on ollut suuri merkitys. Molemmat liittyvät Hakaan, joka aikanaan oli Suomen suurin rakennuttaja. Ensimmäinen tapaus sattui, kun Risto oli 1980-luvun puolivälissä firmansa hommissa Helsingin kulttuuritalolla, ja Hakan sisäinen lehti "Hakanen" esitteli Riston yrityksen sivuillaan. Koska lehti levisi laajalti rakennusosalalla, Ristolle alkoi tulla runsaasti yhteydenottoja, ja tätä kautta syntyivät monet pysyvät yhteistyökuviot.

Toinen tapaus oli vuonna 1993, jolloin Risto oli 15.3. aamulla tehnyt Hakan kanssa kaupat ja allekirjoittanut sopimukset. Iltapäivällä kerrottiin, että Haka on tehnyt konkurssin. Järkytys oli suuri, mutta kun siitä selvittiin, Renpajalle kävikin hyvin. Hakan mestarit ja tilaajat nimittäin ajautuivat eri rakennusyrittäjiin, ja välittivät uusiin työpaikkoihinsa kokemuksiaan Renpaja-yhteistyöstä, minkä jälkeen yrityksen asiakaskunta laajeni entisestään.

Ahkeruutta ja valppautta

- Yrittäjän elämästä voisin todeta Tapio Rautavaaran sanoin, että "päivääkään en vaihtaisi pois", mutta kyllä tämä tosiasia on kovaa työtä. Koko ajan on oltava terävänä, on seurattava alan kehitystä ja muiden vastaavien yritysten toimintaa ja on pidettävä oma toiminta ajan mukaisena.

- Suhdanteet vaikuttavat merkittävästi yritystoimintaan: 1990-luvun lamasta hyödyimme, koska valtio satsasi Helsingin seudulla korjausrakentamiseen ja meidän palveluillamme oli kysyntää. Nyt on jälleen lama. Meillä sen vaikutuksen huomaa siitä, että kun tilauskirjat olivat aiemmin 6-8 kuukautta eteenpäin kuormitettuna, nyt tuo aika on vain 1-2 kuukautta. Kaksi työntekijää

Risto Nurminen on johtanut taitavasti yritystään.

Kuva: Leena Etu-Seppälä)

olemme joutuneet lomauttamaan, töitä on kuitenkin kohtuullisesti, sanoo Risto.

Asikkalassa on Riston mukaan hyvä toimia yrittäjänä erityisesti kunnan erinomaisen sijainnin vuoksi. Pääosa Renpajan toiminnasta suuntautuu pääkaupunkiseudulle, mikä johtuu 1980- ja 1990-luvuilla luoduista kontakteista. Risto kävi vuosia kolme kertaa viikossa Helsingissä, mutta nykyisin vähän harvemmin. Kehittynyt tietoliikenne, kännykät ja sähköposti auttavat asioiden hoidossa niin, että hänen ei tarvitse itse olla aina paikalla.

Asikkalan kunnan ja yrittäjien välistä yhteistyötä kehitetään ns. elinkeinoryhmässä, joka kokoontuu kerran kuussa. Risto toimii yrittäjien varapuheenjohtajana ja kuntavastaavana. Renpajan ja kunnan yhteistyötoiminta toimii hyvin, ja kunta on Riston mukaan käyttänyt kiitettävästi Renpajan palveluita.

Metsä, luonto ja Kihluan mökki

Huolimatta kovasta työmäärästä ja –tahdistä Risto pyrkii myös panostamaan niihin asioihin,

jotka ovat hänelle parhaita rentoutumiskeinoja: metsään, luontoon ja Kihluan mökkiin. Penkkiurheilijana ja tukijana hän on mukana Äinään Pyrkivässä, jossa hänen lapsensa ovat aikanaan olleet aktiivisesti mukana.

Kotikylän, Iso-Äiniön ja lähikylätilanteessa Risto näkee sekä huonoa että hyvää kehitystä.

– Kylistämme ovat nykyisen kehityssuunnan mukaisesti kadonneet kaikki palvelut, viimeisimpänä ja pahimpana koulun loppuminen. Erityisesti vanhusten, lapsiperheiden ja kylän tulevan väestökehityksen kannalta tämä on valitettavaa.

- Positiivista taas on kylätoiminnan vahvistuminen puheenjohtaja Raimo Salmelan ansiosta. Hän on tuonut aivan uutta vireyttä seudulle ja saanut kylien ihmiset koottua erilaisiin tilaisuuksiin. Tätä toimintaa haluan itsekin tukea, sanoo Risto Nurminen.

LEENA ETU-SEPPÄLÄ

Ajankohtaista

Myrskyn jälkeen talkoiltiin

Myrskytuuli katkaisi suuren koivun Kirkolantien varrella Tuomen Aunen puuliiterin päälle rikkoen huopakaton ja tukirakenteita. Ei muuta kuin aikansa elänyt koivu hellapuiksi, liiteriin uusi kate ja hyvä tuli. Renpaja Oy lahjoitti pellit ja Äinään höylä- ja sahatuote tarvittavan puutavaran. Kymmenkunta kylän naista ja miestä talkoili uuden peltikaton ja siihen liittyneet huoltohommat. Kiitokset talkooväelle ja lahjoittajille.

Aune asuu yksin taloan. Ikävuosista huolimatta hän käy säännöllisesti vapaaehtoistyössä Asikkalan terveyskeskuksessa sekä auttaa ja on seurana Oltermannissa asuvalle vanhukselle. Aune käy

päivittäin kävelylenkillä. Siitä varmaan johtuukin kohtuullisen hyvä kunto.

Jätesäiliöt siirrettiin kenttäalueelle

Jätesäiliöt on siirretty uuteen paikkaan kyläläisten käyttöön jääneen urheilukentän laidalle. Paikalla on

- keräyspaperisäiliöt, joista vastaa Keräyspaperi Laaksonen Oy, puhelin 0400-491486

- keräyslasille on säiliö, samoin pienmetallille. Ne ovat PHJ:n hoidossa, p. 03-8711737

- vain talousjätteille tarkoitetut lukolliset säiliöt on tarkoitettu ainoastaan avaimen lunastaneille. Niiden hoidosta vastaa L&T p. 010636127

Aune Tuomen kattotalkoissa Raimo Salmela, Olli Harjula ja Markku Kiljunen. Kandenin Martti oli myös hommissa mukana.

Kuva: Martti Kanden

Kuvitelma vuosien takaa

Iso-Äiniön-Myllykselän nuorisoseura järjesti vuonna 1951 runojen ja tarinoiden ohjatun kirjoittamiskurssin, jolle osallistui parikymmentä paikkakuntalaista nuorta. Heidän tuotantonsa on jäänyt talteen. Pakinapöytäkirja Iso-Äiniön nuorisoseuran kokouksesta 13.3. 2000. Kuvitelman on kirjoittanut nimimerkki Pipaluk.

“Kokous oli asianmukaisesti ilmoitettu Iso-Äiniön taajaväkisen yhdyskynnan virallisessa lehdessä “Iso-Äiniön Sanomissa” alkavaksi 13.3. v. 2000 klo 20. Jo ennen klo 18 alkoi sankka nuorisojoukko vaeltaa kohti seuran upeaa ja ajanmukaista toimitaloa. Klo 19 mennessä oli jo talolle johtavalla valtakadulla pitkä jono, joka paisumistaan paisui. Reaktiokäyttöiset helikopterit kuljettivat Äinään esikaupungeista Joenniemestä, Myllykselästä ja Vähimaasta yhä uutta kansaa. Puheenjohtajaa ja sihteeriä tervehdittiin valtavilla “hurraa ja eläköön” -huudoilla.

Vaikka toimitalon juhlasaliin mahtuukin 1500 henkeä, ei läheskään kaikki päässeet sisälle, joten oli järjestettävä kokouksen kulusta televisiolähetys ulkona oleville!

Aluksi kajautettiin seuran oma marssi, jonka oli muinoin säveltänyt M. Malmberg ja puheenjohtaja toivotti läsnä olevat tervetulleeksi siirtyen käsittelemään virallisia asioita. Esityslistalla oli suuri joukko uusia jäsenanomuksia. Ne kaikki päätettiin jättää johtokunnan ratkaistavaksi. Seuran näytelmä-, tanhu-, voimistelu- ja opintokerhot päättivät kokoontua kukin eri iltoina seuran kerhohuoneistossa. Koska uusi toimitalomme on osoittautunut liian pieneksi, täytyy kerhojen sopia keskenään harjoitusajasta.

Päätettiin järjestää kevään kuluessa iltakurssit ja sihteeri ottaa vastaan ennakoilmoittautumisia, koska kuitenkin kaikki halukkaat eivät voi päästä kurssille. Vielä päätettiin järjestää iltama lähiaikoina. Ohjelman suorittajia ilmaantui niin paljon,

että on suoritettava karsinta ja ainoastaan parhaat esitykset voidaan ottaa huomioon.

Puheenjohtaja kiitti osanottajia ja lopuksi laulettiin viisikymmentä vuotta takaperin opittu “Suomen nuorisoseuralaisten laulu”!

Kirjoituksessa seuran oman marssin säveltäjäksi mainittu M(auno) Malmberg on kotoisin Vähimaasta. Hän oli 1950-luvun alussa töissä Iso-Äiniön Pellilässä. Sitten hän lähti opiskelemaan Kujalan silloiseen maanviljelyskouluun ja opintojen jälkeen hän työskenteli pitkään tilanhoitajana eri tiloilla Etelä-Suomessa. Malmbergin veljekset Mauno, Leevi ja Aimo olivat kaikki musiikkimiehiä.

Kesämuistot

Kauas pois tuo aika kulkee,
muistot vain se tallentaa.
Oven entisen se sulkee,
ei kukaan auki sitä saa.
Iloita me vielä voimme
kera lähiystävään,
vaikeuksia vaikka koimme,
yhdessä kuljemme eteenpäin.

Syksyn kylmät, hyiset tuulet
pohjoisesta puhaltaa.
Lintuin äänen harvoin kuulet,
lumipeitteen saa jo maa.

MARTTA OKSANEN

Kova kunto löytyi jopa Rajasuolta

Kempin mäki Padasjoen rajan läheisyydessä, Rajasuo Vähimaassa ja maantie välillä Iso-Äinio, Pätiälä, Kirkonkylä, Kurhila ja Vähimaa ovat vuosien takaa tutuksi käyneitä kuntoilupaikkoja monille Äinään seudun miehille. Ja tulosta syntyi. Suomen suunnistuksen parhaimmisto löytyi vuosien ajan täältä ja sittemmin laajemmaltikin Asikkalasta.

Juoksimme yleensä porukalla noita pitkiä lenkkejä varsinkin kevättalvella. Matkalla oli riittävästi mäkiä, jotka juostiin kilpaa ylös, tasamaat taas käveltiin tai hölkättiin. Juoksua harjoiteltiin myös Kempin mäessä, joka oli noin 200 metrin pitkä, jyrkkä rinne. Sitä juostiin ylös ja alas. Risto Kemppi otti aikoja, joista voitiin nähdä kunnan kehittyminen. Kova harjoitus oli lisäksi suojuoksu Rajasuolla. 150 metriä leveän suon yli juostiin, kierrettiin puu ja pinkaistiin takaisin. Näistäkin otettiin aikoja. Minkä sitten joskus kilpailussa hävisimme kartanluvussa, sen voitimme sitten juoksussa.

Pohjat poikien kovaan kuntoon juonsivat jo sotaajalta. Monet olivat joutuneet tekemään raskaita maa- ja metsätöitä jo koulupoikina. Silloinhan työt tehtiin suurimmalta osin käsivoimin, kun koneita ei ollut auttamassa.

Suunnistuksen kipinän seudulle toi Kempin Risto, joka muutti Iso-Äiniölle siirtolaisena. Heti saavuttuaan hän alkoi pitää suunnistuskoulua, kun hän huomasi täällä asuvan monta kovakuntoista poikaa. Miten hän sai meidät innostumaan juuri suunnistuksesta, se on jäänyt arvoitukseksi. Ehkä yksi kannustin oli piirin viestisuunnistusvoitto vuonna 1952.

Alku oli kuitenkin tosi hankalaa. Kartat olivat vain pitäjänkarttoja. Kilpailumatkojen teko ei ollut liioin kovin helppoa. Kilpailut saivat olla vain sunnuntaisin. Yksi esimerkki: aikaisin sunnuntaiamuna matkattiin bussilla Lahteen, sieltä junalla Herralaan. Samaa reittiä sitten akaisin kotiin. Omia autoja tuli kuvaan jokunen vasta 1950-luvun puolivälissä. Kuitenkin vielä

1955 mentiin Jukolan viestiin Tampereelle vuorobussilla. Matka- ja kilpailurahat oli suunnistajien hankittava itse. Kunnalta saatiin sitten menestyksen myötä pieniä summia esimerkiksi Ruotsin Tiomilan matkoja varten. Sitten kun olot yleensä paranivat, pystyttiin hankkimaan jo omia autoja, joten matkanteko helpottui tuntuvasti.

Äinään seudulta harrastus levisi koko kuntaan. Asikkalan Raikkaan joukkue voitti Jukolan viestin vuosina 1955, 1959, 1967 ja 1968. Raikas oli 15 parhaan joukossa vielä 1977. Viestivoittoja tuli paljon muitakin, mm. Mesikämmen viestissä. Todisteena on kaksi täytettyä sutta ja Eeva Ryynäsen veistämä susituoli.

Tällaista oli ennen. Nyt Raikkaan tytöt pitävät lippua korkealla Minna Kaupin johdolla. Menestystä!

SOINI JUSSILA

Kolmiottelua vuonna 1951

Asikkalan Raikkaan nuorisokerho järjesti kolmiotteluun vuonna 1951. Lajeina pojilla oli 60 metrin juoksu, pituushyppy ja kuula. Tyttöillä kuulan sijaan heitettiin palloa.

Tulokset

15-vuotiaat pojat

1) Tuomo Tikkala, 2) Tauno Nurminen, 3) Martti Vahto, 4) Jaakko Ahonen.

12-vuotiaat

1) Aimo Etu-Seppälä, 2) Voitto Tikkala, 3) Matti Tuomaila, 4) Kalle Tommo, 5) Veijo Tikkala.

15-vuotiaat tytöt

1) Onerva Seppälä, 2) M-L Honkanen, 3) Rauni Etu-Seppälä, 4) Anja Järvinen.

12-vuotiaat

1) Pirkko Salojärvi, 2) Eeva Andersin, 3) Seija Etu-Seppälä.

Postia kyläläisiltä

Kaskinen oli erikoinen kaveri

Rajamiesajanani oli joukossamme yksimies nimeltään Kaskinen. Hän ei ollut ulkoiselta olemukseltaan meitä muita kummempi eli kyllä se miehen mentävän aukon tukki samaan tapaan kuin kuka tahansa. Oli Kaskisella yksi poikkeava piirre, hän oli hyvin nopea liikkeissään, Mies teki ensin ja mietti vasta sitten.. Aina kun Kaskinen kuuli jonkun äänen, lensi kompassi kouraan ja suuntaa ottamaan . Olipa suunta vaikka sisämaahan, niin aina jollakin tavalla hän matkan sai kääntymään velivenäläisen puolelle.

Kerran sovittiin poikien kanssa, että tarkkaillaan, mistä hän sen kompassin saa aina kypäläänsä. Mutta kyllä se kävi niin äkkiä, etten vielä tänäkään päivänä tajua, miten se tapahtui. Koe suoritettiin sillä tavalla, että yksi naputti jalalla lattiaan. Heti oli kompassi kädessä. Oli hän niin nopea, että olisi pärjännyt hyvin Villissä Lännessäkin

Taas kerran kuului maastossa ääniä. No, tietysti venäläiset häiritsivät. Yksi kaveri sanoikin, eihän sitä tiedä, vaikka tarjoaisivat tupakan. Tällaisista naureskeluista Kaskinen ei tykännyt. Sellaistahan elämä on, kukapa toisten huomautteluista tykkäisi.

Kerran jouduin taas Kaskisen kanssa partioon Kaskinen oli johtajana. Johtajallahan on aina kaikki vastuu, joten eipä tässä huolen häivää, ajattelin. Tosin kävi mielessä, ettei tästä varmaan juhlarassia tule, jos on poikien puheita uskominen. Tehtävä on kuitenkin suoritettava, joten kaipa se jotenkin menee. Ja menihän se, ei siinä mitään. Pelkäsin kuitenkin hiukan ja toivoin, että mitään ääniä ei vain kuuluisi partioiretkellä, sillä silloin sitä saatettaisiin joutua tarpomaan ties minne. Onneksi ei kuulunut. Meillä oli vain yöllä partiointi kello kolmelta aivan rajavyöhykkeen tuntumassa, jossa ajettiin puutavaraa.

Kaskinen, johtajana oli tarkkana. Kello pantiin soittamaan hyvissä ajoin. Onnekseni ja Kaskisen epäonneksi hänellä olivat hyvät unen lahjat Siinä oli minulla sauma. Kun hänen kuorsauksensa tasaantui, niin pikkuisen näpelöin kelloa. Se soitti vasta kuudelta, hyvä ja tarkka kello vaikka olikin.

Onneksi silloin ei vielä siellä korvessa ollut sormenjälki- tutkimuksia, joten herätyksen siirtelystä ei jäänyt kiinni. Yöllä en olisi minnekään halunnut lähteä, mutta nyt aamukuudelta olin valmis hyökkäämään taipaleelle. Tiesin, että siinä mentäisiin tukka hulmuten. Kahvit jäivät keittämättä sillä kertaa, kun oltiin jo kolme tuntia myöhässä. Saavuttiin paikalle, jossa ei ollut enää ketään. Puutavaran ajosta kertoivat vain jäljet. Mutta Kaskinen tarkkana miehenä löysi jälkien joukosta naisen kengänjäljet. Selvät jäljethän ne olivat, ei käynyt kiistäminen. Minä katsoin ensin maastoa, ei sieltä kukaan ollut hangesta harpponut. Ajomiesten mukana nainen oli ollut. Mutta Kaskinen oli niin intoa täynnä, että ei katsonut mistä ne tulivat, vaan päätteli heti, että tietysti joku Tatjaana Venäjältä.

Kaskinen katsoi minua ja kysyi: "Mitä me nyt teemme?" Siihen minä: "Ketekä me? Sinähän se johtaja olet, älä minua sekoita pulmiisi." Ei mennyt kovin kauan, kun hän taas kysyi: "Voi hyvä Jumala, kuinka tätä selvitämme?" Tähän vastasin: "Minä kyllä selviän. Johtajahan pelastaa minut, mutta kukahan johtajan?"

Poishan sieltä maastosta partioiretkeltä piti lähteä ja tehdä loppukierros. Taisi olla jalan nousu verkkaista, sillä ei ollut tuomiolle tietenkään kiire. Tulimme vartiolle, jossa Kaskinen yrittää kysyä pojilta, oliko päällikkö yöllä poissa? Minä hänen takaansa nyökyttelin, että oli, oli. Pojat heti juonessa mukana. Kaskinen romahti täydellisesti, kunnes joku vanhempi jääkäri sanoi, ettei päällikkö missään ole ollut.

Kaskisen vouhotus ja kohellus jatkui päivästä toiseen . Mihin seepra viiruistaan pääsi. Siiten tuli piste, kun kerran vartion päällikkö tuli ruoka-aikaan kysymään, että löytyisikö halukkaita poliisin alokaskurssille. Kaskinen oli heti valmis. Meinasii piimät kaatua meidän muiden syliin, kun tyytyväisyydestä hykertelimme. Eihän se Kaskisen kanssa hommista mitään tullut, joten poliisikurssille vain. Jännitimme vain sitä, pääseekö hän sinne. Meidän kannaltamme oli hyvä, että pääsi.

Kaskisen loppuseikkailuja poliisina saimme sitten lukea joskus myöhemmin 1960-luvun Hymystä.

R. MERILÄINEN

Joulu on jo ovella...

Olkikoristeet kaunistavat joulukotia

Vähimaalainen Leila Tikkala on taiteillut olkikoristeita jo kymmenenä jouluna. Kaunis himmeli on syntynyt aiemmin, ja viimeksi hän on oppinut ystävältään olkitähden tekemisen.

Syysrukiin oljet ovat parhaita tähän tarkoitukseen, niitä vaan valitettavasti on saatavilla entistä harvemmin. Olkien pitää olla kirkkaita, niistä leikataan ”solmut” pois, ja ne kastellaan. Valmiit oljet leikataan sopivan pituisiksi pätkiksi. Leilan olkitähden käytetään neljää eri pituutta olevia oljenpätkiä.

Ensimmäisessä kuvassa Leilalla on edessään kasa valmiiksi leikattuja olkia, ja hän pujottelee niihin ohutta lankaa niin, että syntyy olkitähden ensimmäinen osio. Viereisessä kuvassa tekijällä on valmis kaunis olkitähti kädessään.

Helppoja herkkuja juhlaan ja arkeen

Niemimäen perheessä valmistaudutaan jouluun kiireisen vuoden päätteeksi. Tiukkatahtisen mansikkakesän jälkeen juhlatilalla on urakoitu monenlaisia juhlia, isoja ja pienempiä, häitä, hautajaisia, syntymäpäiviä, kylätoimikunnan tapahtumia sekä pikkujouluja. Nyt on aika rauhoittua ja laittaa oman kodin uudistettu keittiö kuntoon ja nauttia perheen kanssa joulusta.

Aila ja Paavo Niemimäen joulumenu on yksinkertainen: lasimestarin silli, savukalkkuna, kinkku, laatikot, rosolli, italiansalaatti, vihreäpohjainen hedelmäkasvissalaatti sekä englantilainen

hedelmäkakku, josta Paavo erityisesti pitää. Seuraavassa Ailan hyvän joulun toivotukset helposti toteutettavina ruokavinkeinä kaikkien käyttöön.

Jokamiehen jouluglögi

o mansikkamenua (tai muuta oman puutarhan mehua)

o pussi glögimaustetta

o appelsiiniviipale kuhunkin lasiin

o terästystä tarvittaessa oman maun mukaan

Kiehauta mansikkamehu, lisää glögimauste ja anna hautua hetken ennen tarjoilua. Kaada laseihin ja laita jokaiseen appelsiiniviipale.

Tomaatti-smetanasilakat

1kg silakkafileitä

2 prk tomaattipyrettä

riipaus sokeria

mustaa pippuria

½ dl parmesanjuustoa

smetanapurkki

Mausta silakkafileet suolalla. Aseta fileet nahkapuoli alaspäin ja käännä rullaksi. Sekoita smetana ja tomaattipyre. Mausta suolalla, sokerilla ja pippurilla, ja kaada seos filerullien päälle. Ripottele pinnalle parmesanjuusto. Kypsennä 200 asteessa noin minuuttia. Tarjoa jäähtyneenä perunoiden ja ruisleivän kanssa.

Maittava salaatinkestike

1 paprika

1 sipuli

2-4 valkosipulinkynttä

5 rkl sokeria

3 rkl sinappia

¾ dl omenaviinietikkaa

½ tl mustapippuria

1 tl suolaa

1tl basilikaa

pieni purkki tomaattipyrettä (70 g)

3 dl öljyä

Valmista kastike monitoimikoneessa tai tehosekoittimessa. Paloittele koneen kulhoon paprika ja sipuli ja hienonna ne. Lisää

joukkoon muut ainekset öljyä lukuun ottamatta ja anna niiden sekoittua hetki. Lisää sitten öljy vähitellen koko ajan sekoittaen. Tämän kastikkeen hyvä puoli on se, ettei pohjana tarvitse olla muuta kuin esimerkiksi kiinankaalisuikaleita, koska kastike sellaisenaan jo tekee salaatista maukkaan ja värikkään lisän aterialle.

Raikas jäädyke jälkiruuaksi

jäätelöä

puolukoita (tai muita marjoja)

Kastike:

2 dl puolukkahilloa

1 dl vettä

Anna jäätelön sulaa hieman. Survo siihen puolukoita. Pane jäätelö-puolukkaseos kakkuvuokaan ja peitetty vuoka pakasteeseen. Laita puolukkahillo ja vesi kattilaan, kiehauta ja jäähdytä. Kaada valmis jäädyke lautaselle ja tarjoile puolukkakastikkeen kanssa.

Maukasta kalkkunaa oikealla reseptillä

Kokkolan tilan isäntä Juha Kamppila on ammattimies kalkkuna-asioissa. Jotta joulukalkkunan paistaminen onnistuu, kannattaa ottaa Juhan resepti talteen ja käyttöön.

n. 4-7 kg:n kalkkuna

1 appelsiini

3 - 6 rkl suolaa (1,7%)

valkopippuria

rosmariinia

timjamia

0,5 dl sulatettua voita

1 rkl hunajaa

Yleistä paistamisesta: kalkkuna on vähärasvainen ja ns. kuivalihainen lintu ja se kuivuu kypsennyksessä helposti. Kun kääntelet ja valelet kalkkunaa usein saa siitä mehevemmän. Jos et halua käännellä lintua valele sitä kuitenkin vähintään puolen tunnin välein. Linnun voit paistaa myös

paistopussissa, jolloin valelu jää kokonaan pois.

Hiero kalkkunan sisus ja pinta appelsiinillä ja suolan ja mausteiden seoksella.. Jos sidot kalkkunan koivet, ne pysyvät kauniimmin kylkiä vasten paiston aikana. Voitele kalkkunan pinta voisula-hunaja seoksella ja pane kalkkuna paistopussiin. Kypsennä 150-175 asteessa noin 3-4,5 tuntia. Kokeile lihan kypsyyttä pistämällä tikulla reisilihan paksuimpaan kohtaan. Jos siitä valuva neste on kirkasta, kalkkuna on kypsä. Paistomittaria käytettäessä 78 asteinen liha on sopivan kypsää. Ota kalkkunasta irronnut neste talteen ja valmista siitä kastike. Ruskista paistopussista otetun kalkkunan pinta ruskeaksi.

Halutessasi voit myös täyttää kalkkunan ennen paistamista.

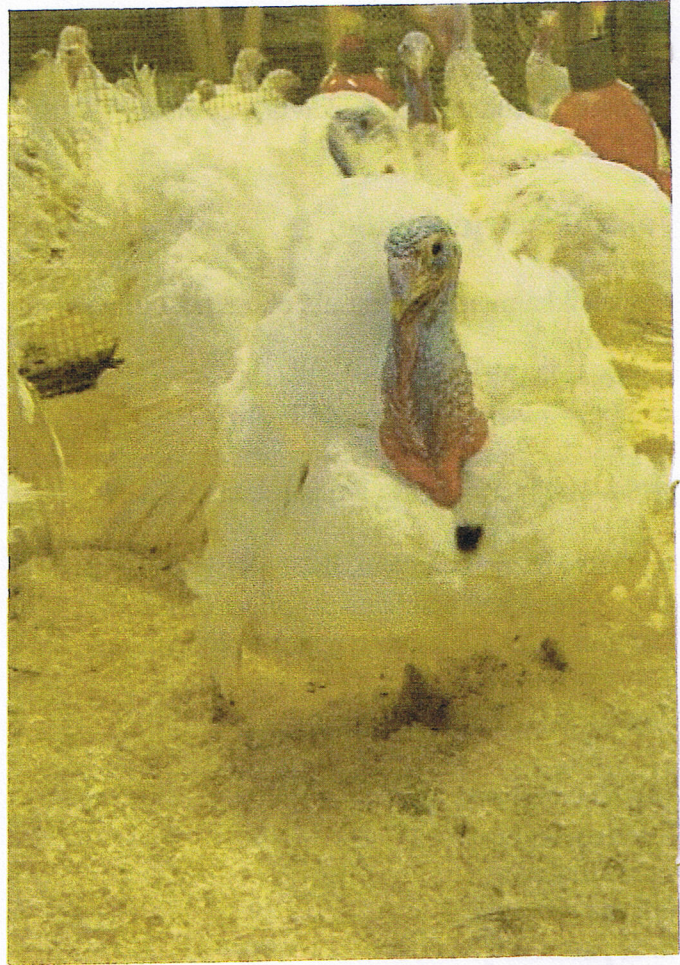
Riisi-omena yrttiseos:

2 dl riisiä keitetään kalkkunan kaulasta keitetystä liemessä, lisää reilu desi silvottuja yrttejä sekä 1 omena raastettuna.

tai leipätäyte:

Puoli desiä sipulisilppua, kalkkunan maksaa, puolikas vaaleaa kuivaa leipää, 2 rkl voita, puoli tl suolaa, puoli tl salviaa, 1 tl timjamia. Ruskista maksa ja sipuli rasvassa ja lisää leipä joukkoon. Mausta täyte.

Hyvää ruokahalua !

Joulukalkkunat maistuvat nykyisin monessa joulupöydässä perinteisen kinkun sijasta tai ohessa.

Kuva: Juha Kamppila

Surullista mutta totta

Kaikki on kauempana kuin ennen. Kadun kulmaan on kaksi kertaa pidempi matka, ja olen huomannut, että sinne on lisätty kukkula. En enää juokse linja-auton perässä, se lähtee nopeammin kuin ennen. Tuntuu siltä, että portaat tehdään jyrkemmiksi kuin ennen vanhaan. Ja oletko huomannut, miten pientä tekstiä nykyisin käytetään sanomalehdissä? Ei kannata pyytää ketään lukemaan ääneen, kaikki puhuvat niin hiljaisella äänellä, että tuskin kuulen heitä.

Vaatteiden materiaali on niin kippanaa nykyisin, varsinkin vyötäröllä, ja ne kutistuvat kaapissa. On melkein mahdotonta ylettyä kengännauhoihin, enkä tiedä miksi. Ihmisetkin

ovat muuttuneet. He ovat niin paljon nuorempia kuin silloin, kun olin heidän ikäisensä, ja toisaalta taas ikäiseni ihmiset ovat niin paljon vanhempia kuin minä.

Tapasin entisen koulukaverini tässä eräänä päivänä. Hän oli vanhentunut niin tavattomasti, ettei hän edes tuntenut minua. Ajattelin tuota ihmisparkaa kammattessani tukkaani tänä aamuna ja katsoin samalla kuvaani peilistä. Ajatella, eivät ne osaa tehdä edes kunnan peilejä

*Martta Oksasen esittämä pakina
Kaamosiltamissa 6.11.2009*

Retki Evon metsäradalle

Eletään 1950-luvun alkupuolta. Asun Isö-Äiniöllä, Asikkalan ja Padasjoen rajan tuntumassa. Vieressä on laaja erämaa-alue. Evolle on matkaa linnuntietä noin 15 km. Välillä ei ole yhtään taloa eikä juuri polkujakaan. Kunnossa olevia metsäkämppiä on kolme: Vähä-Kelkutteen, Ylimmäisen-Kihluan ja Heinäjärven rannalla.

Lähimmät naapurinpojat ja koulukaverit ovat Pietilän Martti (Masa) ja Laakson Heikki (Heka). Masa on saamalla luokalla ja Heka vuotta alempana. Masan äiti, Aili Pietilä, oli joskus Evon tukkikämpillä talvisin emäntänä. Hän kertoi kuulleensa juttuja kapearaiteisesta junaradasta Lammin ja Asikkalan rajalla sekä kämpästä Rajajärvellä.

Meitä Masan kanssa kiinnosti kovasti nähdä rata ja kämpä. Katsottiin kartasta, että Rajajärvet eivät ole kaukana Tervajärveltä, jossa olimme jo kesällä käyneet ongella Eetun (Edvart Rantanen) kanssa. Suunniteltiin kahden yön retkeä. Yötä oltaisiin Kihluan kämpällä meno- ja tulomatalla. Mukaan saatiin puhuttua Heka, joka ei ollut vielä käynyt niin kaukana takamailla.

Joulu oli juuri mennyt ja koulusta oli sopivasti lomaa. Lunta ei ollut juuri lainkaan ja järvet olivat jäässä. Saimme kotoa luvan retkelle. Isä luotti suunnistustaitooni, koska olin jo kesällä käynyt ensimmäisissä suunnistuskilpailuissa ja pärjännyt hyvin.

Reppuun pakkasin villapaidan, sukat ja viltin, joka laitettiin rullalle. Evääksi otin ruislimpun, lasipurkkiin voita, keitettyjä kananmunia, ja voipaperiin käärittiin joululta jäänyttä kinkkua ja tietysti iso maitopullo. Pitäjänkartta, kompassi, puukko ja tulitikut vielä mukaan, eikä repusta tullut kovin painava. Jalkineena oli uudet monot ja villasukanvarret käännettiin alaspäin, ettei lumi pääsisi kenkään. Äidin tekemä sarkapusero ja karvalakki pitäisi pakkasen loitolla.

Aamuhämärissä lähdin matkaan. Isä jäi varsiluudalla tekemään pihapolkuja yöllä sataneeseen lumeen. Varoitteli vielä eksymästä, kun oltiin niin kauas menossa. Menin ensin Laaksole hakemaan Hekan. Pihalla oli röykkiö visakoivupöllejä, jotka Nestori (Hekan isä) oli edellisenä päivänä kastellut vedellä. Nestori oli visakoivunostaja ja edelleenmyyjä. Heka oli jo

reppuineen valmiina. Muut kuusi sisarusta jäivät mökkiin ihmettelemään, kun lähdimme.

Nousimme mäkeä ylös Hakalaan johtavaa kärrytietä pitkin. Masa asui Hakalassa. Pietilän Väinö (Masan isä) oli aloittanut jo työt pajassaan, koska takomisen kilkatu kuuluu korviimme. Aili tuli jo pihalla vastaan, hän oli etsinyt pikkukirveen, jonka Masan eno oli tuonut amerikantuliaisina. Kirves laitettiin Masan reppuun ja vielä lisättiin jauhettua kahvia. Nyt pojat olivat valmiina matkaan.

Kuljimme ensin Kirkolan metsää pitkin, jossa oli hyvä kärrypolku. Polku muuttui pian pienemmäksi ja ylitimme soisia märkiä kohtia. Saavuimme Hörönsuolle, jonka vasemmalla puolella on louhikkoinen rinne. Siinä asusteli metsäsika eli mäyrä. Jälkiä nähtiin, mutta ei eläintä. Siellä oli myös runsaasti kallioimarretta, jonka kuorittuja juuria imeskeltiin kirpeän sokerisen maun vuoksi. Tämän olivat isot pojat, Esko Pietilä ja Veikko Mäenpää, kesäisillä kalareissuilla opettaneet.

Matka jatkui Kalattoman lammen ohi ja Majuan järven pohjoispuolelta Äinäjärven rantaan. Ylitettiin Äinäjoen alkupää. Nyt polku muuttui taas paremmaksi. Se tuli Harjun ja Palosuon taloilta Majuan vuoren yli ja jatkui Iso-Kelkutteelle asti. Polkua käytti ahkerasti Harjun renki ”Viki”, jolla oli pyydykset molemmilla isoilla järvillä.

Polku luikerteli harjujonoa pitkin Kelkutteen Rimmille. Vaikka Rimmi on pieni lampi, niin kesällä, kun oltiin Masan kanssa yökalassa, saatiin rantakoukulla puolen kilon ahven. Tähän loppuivat polut. Nyt etsittiin tilanraja, joka alkaa Rimmiltä ja jatkuu suorana aina Ylinen-Kihluajärvelle asti. Raja löytyi helposti, kun olimme jo kesällä kulkeneet sitä pitkin. Muutaman mäen jälkeen tuli kuusikkoinen synkkä korpi. Kesällä tästä kulkiessamme Eetu kertoi, että käpykaartilaisilla oli korpisuon toisella laidalla piilopaikka sodan aikana. Emme hidastelleet vauhtia, vähän pelotti.

Puolen päivän jälkeen oltiin Kihluan jäällä. Kämpää ei ollut merkitty pitäjänkarttaan, mutta tiesin sen olevan noin 200 m rannasta länteen mäen päällä. Harmaa hirsinen kämpä löytyi helposti. Sisällä oli aika hämärää, kun oli vain yksi

ikkuna. Tulisija oli kookas, hella ja uuni, johon mahtui helposti puolen metrin halot. Seiniä kiersi kaksikerroksiset laverisängyt. Joissain oli vielä olkisia patjoja. Ikkunan edessä oli tuvan pöytä penkkeineen. Pöydällä oli pari mukia, kynttilöitä ja vieraskirja.

Käytiin taloksi, laitettiin haapahaloista tulet uuniin ja syötiin eväitä. Masa otti kämpän kattilan ja pikkukirveen ja haki kahvivedet järvestä. Illalla suunniteltiin huomista retkeä Rajajärvelle. Luettiin vieraskirjaa ja mietittiin, mitä huomenna kirjoitettaisiin rautatiestä.

Aamu valkeni yhtä harmaana, kuin edellinenkin päivä, ei ollut pakkasesta pelkoa. Edestakainen matka Rajajärville on 6 km, joten emme pitäneet lähdön kanssa kiirettä, ehditään takaisin hyvissä ajoin ennen pimeän tuloa. Reput jätettiin kämpälle, vain kartta, kompassi, puukot ja tulitikut mukaan. Taas etsimme rajalinjan, joka menee suoraan Tervajärvelle. Matka oli helppo, vaikkei polkua ollutkaan jalkojen alla, vain lunta viitisen senttiä. Tervajärven vesi on tosi ruskeaa, siitä varmaan johtuu nimi. Kartan mukaan järven eteläosasta lähtee laskuoja, joka virtaa Rajajärville. Oja löytyi, eikä se ollut vielä jäässä. Seurasimme risukkoista ojaa. Jännittyneinä odotimme Rajajärviä, kämppää ja rautatietä. Vihdoin saavuimme pienelle lammelle, joka oli ylimmäinen kolmesta Rajajärvestä.

Tutkimme maastoa, ei merkkiäkään mistään radasta. Lammen länsipuolella oli jonkinlainen tukkitienpohja. Seurasimme sitä etelään päin ja tulimme toiselle ja kolmannelle Rajajärvelle. Pettymys oli suuri, kun ei sieltäkään löytynyt mitään rautatien näköistä aukkoa tai kämpän jäännöksiä.

Tulomatalla olimme aika vaitonaisia. Kämpän vieraskirjaan emme kirjoittaneet mitään koko Rajajärven retkestä. Illalla lämmitimme kämpän uunin kuumaksi, että saimme kosteat sarkapuserot ja monot kuiviksi. Aamulla olimme pirteitä kotimatkaa varten. Se meni muuten hyvin, mutta molempien monojen nahkapohja katkesi liiallisesta kuivattamisesta. Sain äidiltä toruja ja Maakesken suutari töitä.

MARTTI KEMPPI

JK.

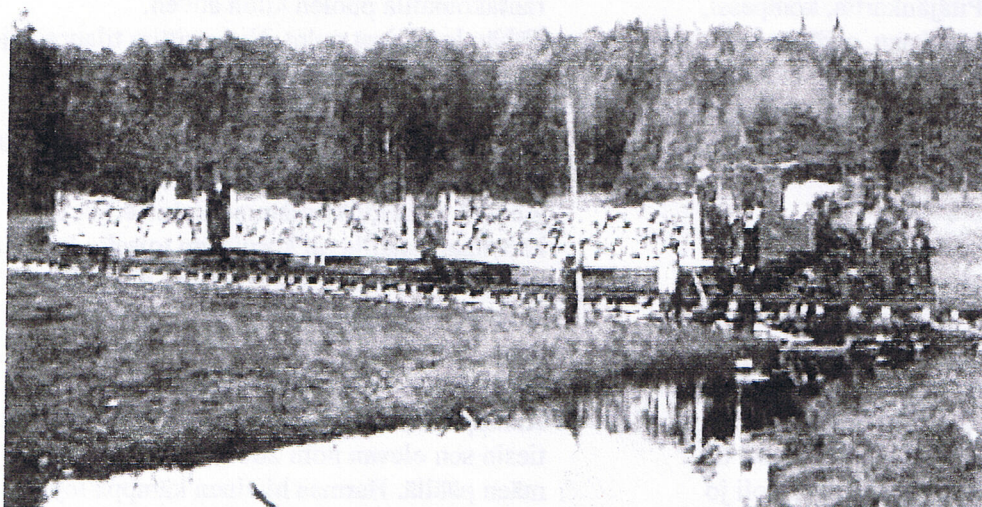
Martti Pietilä teki elämäntyönsä Vääksyssä Saittan sahalla, harrastaen metsästystä ja kalastusta, kunnes koki traagisen kohtalon vaimonsa Liisan kanssa Vesijärvellä jouluyönä v. 1991. Tämä kirjoitus on omistettu Masalle ja Liisalle.

Radan historiaa

Evon metsärata oli Lammilla ja Asikkalassa sijainnut puutavaran kuljetukseen käytetty kapearaiteinen metsärautatie, joka oli käytössä 1908–1914. Radan pituus sivuhaaroinen oli 23 kilometriä ja se kulki 17 kilometrin matkan Evon valtionmetsistä Vesijärven rannalla sijainneelle Kailanniemen laiturille.

Lammin historiassa kerrotaan radasta: Kuljetukset radalla aloitettiin 1908, vaunuja vetivät aluksi hevoset. Vuonna 1909 radalle hankittiin kaksi höyryveturia eli ”pässä” kiskomaan puutavaralla lastattuja vaunujonoja. Rata oli pyritty rakentamaan mahdollisimman tasaista maastoa seuraten, lähinnä Lammin ja Asikkalan välisen puron mukaisesti. Rajajärvellä oli iso kämpä, jossa leivottiin joka päivä joko hiivaleipää tai hapanleipää.

PS. Teimme retken 40 vuotta liian myöhään.

Veturi tuomassa halkolastia Evolta Arrajoen yli Luhtasuolta kesällä 1910.
Kuva: Suomen Ympäristökeskus, hydrologinen toimisto

Seurantalons tontin osa kyläyhdistykselle

Iso-Äiniön seurantalons tontin omistusasia on nytkähtänyt vauhdilla eteenpäin. Martti ja Anelma Vahto ovat ystävällisesti lahjoittaneet oman osuutensa tontista Äinää-Vähimaan kyläyhdistykselle.

Lahjakirja on allekirjoitettu kaupanvahvistajan läsnäollessa. Enää puuttuu vain lainhuuto lahjoitettuun tontin osaan.

Nuorisoseurantalons tontti on lahjoitettu kokonaisuudessaan 1930-luvun lopulla, mutta lahjoitusmuodollisuudet ja lainhuuto ovat jääneet ilmeisesti sodan jalkoihin, joten lahjoitus ei ole saanut lainvoimaa. Martti ja Anelma halusivat omalta kohdaltaan hoitaa asian kuntoon, joten alue tulee kyläläisten käyttöön muodollisestikin. Kyläyhdistys otti lahjoituksen kiitollisuudella vastaan.

Martti ja Anelma Vahto (vas.) ja Raimo Salmela ja Anne Rantamäki kättelevät lahjoitustilaisuuden päätteeksi. Taustalla kaupanvahvistaja Sami Vilppula.

Toimintaohjeet onnettomuuden varalta

Toimintaohjeita tulipalon, muun onnettomuuden tai sairauskohtauksen tapahtuessa on Äinämöisen liitteenä. Kiinnittäkää ohje kodissanne sellaiseen paikkaan, jossa se on helposti nähtävillä ja usein luettavissa.

Liikuntaa kunnassa

Kunnan liikuntatoimen tiedote on myös Äinämöisen liitteenä. Käyttäkääpä liikuntapalveluja hyödyksenne.

Tutkimus Iso-Äiniöstä

Fil.maisteri Anna-Marja Oksa teki 1970-luvulla opinnäytetyönään Helsingin yliopistolle tutkimuksen Asikkalan Iso-Äiniön kylästä. Se liittyy osana yliopiston Kansantieteen laitoksen samasta kylästä tekemään tutkimussarjaan. Tutkimus on monipuolinen ja mielenkiintoinen kuvaus kyläyhteisön oloista ja muutoksista ajoittuen isonjaon ajasta v. 1779-1815 uusjakoon saakka, mikä alkoi v.1916 Varsinainen tutkimusosa käsittää 84 sivua. Toinen kirja käsittää kuvat 67 sivua ja kartat 10 sivua.

Tutkimusta ei ole koskaan julkaistu, mutta se on luettavissa Asikkalan kirjaston kotiseutuosastossa paikka 92.8.

Tutkimus hienoine valokuvineen ja karttoineen on todella mielenkiintoinen ja antaa Äinään kehittymisestä historiallisen kuvan 1700-luvulta saakka. Siihen kannattaa äinääläisten ja muidenkin tutustua.

Kuntoliikuntakilpailu taas käyntiin

Lokakuussa pidetty liikuntatapahtuma veti mukavasti kuntoilijoita mukaansa. Innostuneen osanoton ja palautteen kannustamana kylätoimikunta järjestää samanlaisen kilpailun. Se alkaa tammikuun alussa ja kestää toukokuun loppuun.

Kesäkuun alussa pidetään kylämarkkinat. Niiden yhteydessä on mukava todeta tulokset ja palkita parhaat kuntoilijat ja joukkueet. Joukkueita on entiseen tapaan kolme: Iso-Äiniö, Vähimaa ja Myllykselä-Joenniemi

Säännöt ovat: Jokainen puoli tuntia kestänyt liikunta antaa yhden pisteen. Kuntoilla voi juosten, hölkäten, hiihtäen, kävellen, uiden, jumpaten jne.

Pisteet vihkoon, joita on nytkin kolmessa paikassa: Infotaulun luona, Sattulan mutkassa ja Kommerin keltaisen talon seinässä. Ei muuta kuin pisteet vihkoon ja hyvä kunto kesäksi.

Kylätoimikunta

Raimo Salmela (puheenjohtaja)
Kirkolantie 54 7450 Iso-Äiniö, 0440-312214
raimo.salmela@elisanet.fi

Juha Kamppila (varapj.)
Karsillantie 56 17450 Iso-Äiniö, 0500-205565
kamppila.jam@pp.phnet.fi

Anne Rantamäki (siht.)
Yhdystie 23 17450 Iso-Äiniö, 045-6724893
anne.rantamäki@asikkala.fi

Airi Paavola (rah.hoit.)
Härkämäentie 25 17450 Iso-Äiniö, 0440-766356
airi.paavola@dnainternet.net

Ilkka Kommeri
Vähimaantie 37 17440 Vähimaa, 040-5793022
ilkka.kommeri@mavi.fi
Päivi Lehikoinen
Kurhilantie 1 17440 Vähimaa, 050-5674974
paivi.lehikoinen@gmail.com
Pirkko Lohtari

Hevonpääntie 1 17450 Iso-Äiniö, 040-5735104
kullervo6@luukku.com
Aila Niemimäki
Kukkuramäent.14 17450 Iso-Äiniö, 0400-716609
niemimaki@luukku.com

Toimittajat:
Leena Etu-Seppälä
Tuukkalantie 12 17450 Iso-Äiniö, 044-9675156
leenaes@kolumbus.fi
Pentti Etu-Seppälä
Tuukkalantie 12 17450 Iso-Äiniö, 050-5640077
pentti.etu-seppala@hotmail.com

Seuraava lehti

Seuraava Äinämöinen ilmestyy huhtikuun alkupäivinä. Aineisto hyvissä ajoin toimittajille.

Kiitokset Sokeva Oy:lle

Tämän lehden monistuksen on sponsoroinut jälleen kerran Sokeva Oy. Siitä oikein iso kiitos.